

ขอให้ฤดูกาลของเราไม่มีวันสิ้นสุด

สิลิ เขียน

Art Jeeno วาดภาพประกอบ

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ความสามารถพิเศษของหนังสือคือช่วยให้หัวใจแข็งแรง

– สิลิ

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรุป

แต่
ฤดูร้อนที่ร่วงหล่น
ฤดูฝนที่ฝาดฝัน
และฤดูหนาวที่นำพาทุกอย่างให้สูญหาย

ฉันจะมีหัวใจที่แข็งแรงอีกครั้ง
เมื่อจันทร์และตะวันกับซ้อนกัน
เมื่อนั้นเราจะไม่พบกันอีก

ທດລອງອ່ານ

คำนำสำนักพิมพ์

หากความสัมพันธ์เปรียบเหมือนฤดูกาลหนึ่ง ความสัมพันธ์ตอนนี้ของคุณเป็นฤดูกาลไหน

สำหรับบางคนอาจเพิ่งเริ่มต้นฤดูใหม่ บ้างก็อาจกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านไปอีกฤดูหนึ่ง

ในขณะที่บางคนยังคงวนเวียนคิดถึงฤดูกาลที่ผ่านมา

ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน ขอให้คุณมีวันที่สดใส ถ้าวันไหนฟ้าฝนไม่เป็นใจ ก็แวะหยุดพักก่อนแล้วค่อยไปต่อ

spr^{ing}books

คำนำผู้เขียน

ชีวิตดำเนินไปเป็นเส้นตรง ไม่มีจุดกลับรถเหมือนการเดินทางบนถนน แต่สิ่งที่เราจะเจอคือทางแยก และเราจำเป็นต้องเลือกสักทางว่าจะไปทางไหน เราจะติดอยู่ตรงแยกนั้นสักพักก็ได้ แต่ต้องไม่นานจนเฉาผาญพลังงานไปโดยใช้เหตุ นั่นแหละชีวิต และกับทุกๆ เรื่องในชีวิตก็ด้วย

เรามักจะลืมนึกไปว่าเส้นตรงเส้นนี้จะไม่มีความสิ้นสุดราบที่เรายังมีลมหายใจ พระอาทิตย์จะยังคงทำหน้าที่ พระจันทร์จะยังคงทอแสง วันพรุ่งนี้จะปรากฏตรงหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แล้วบ่อยครั้งที่เราลืมนั่นเป็นอย่างไม่รู้ไหม เราจะติดอยู่กับอดีตที่ไม่งดงาม หัวใจจะแหลกสลายโดยไม่ได้รับการซ่อมแซม เราหยุดอยู่ตรงทางแยกและเฝ้าแต่มองไปยังเส้นทางที่ผ่านมาแล้วโดยไม่ยอมเลือกที่จะไปต่อ

การปลอบประโลมว่าเดี๋ยวทุกอย่างจะดีขึ้นฟังดูเป็นเรื่องจืดจาง บางครั้งเวลาไต่ย็น เราอาจเถียงในใจว่ามันจะไม่มีความนั้น ไม่เห็นหรอกว่าตอนนี้เรากำลังเจ็บซ้ำขนาดไหน และความเจ็บนี้คงฝังอยู่ในความรู้สึกไปตลอดกาล

แต่เวลานะ ต่อให้เราเลือกจะไม่เดินต่อในวันนี้ เมื่อเวลาผ่านไป นานวันจนวันที่ยาวนานกลับเข้าที่เข้าทาง เราจะรู้ว่า

ความฟุ้งฟายในวันนั้นมันได้เบาบางลงแล้ว มันอาจไม่หายไปเสียทีเดียว แต่อย่างน้อยเราก็ไม่ได้เจ็บแปลบจนรู้สึกคล้ายหายใจไม่ออกอย่างวันแรกๆ

นี่คือความจริงของ “เวลา” และเวลาก็ทำหน้าที่ ‘เยียวยา’ เสมอมา ในทางกลับกัน ถ้าเราเลือกจะเดินต่อไปในทางแยกที่พบเจอ เราอาจจะเจอเรื่องที่จบลงด้วยความเลวร้ายกว่าเดิม หรืออาจจะเจอเรื่องที่จบลงด้วยความอุ่นในอกก็ได้ ใครจะรู้ แต่ที่สำคัญมันทำให้ “เวลา” ทำงานได้อย่างเต็มที่กว่า เพราะเราจะไม่จมปลักอยู่กับเวลาของเมื่อวาน

● เมื่อเวลาเดินหน้า ชีวิตก็เดินหน้า เราจะเดินไปบนเส้นตรงที่แตกกิ่งก้านไปเรื่อย ๆ ซึ่งทุกกิ่งก้านคือทางแยก ทุกทางแยกคือทางเลือก ทุกทางเลือกคือโอกาสของวันใหม่

ดังนั้นเราต้องไม่ลืมจนบ่อยครั้งว่าชีวิตยังดำเนินไป แม้บางอย่างจะจบลงอย่างไม่มีทางหวนกลับมา

ขอให้ฤดูกาลของคุณไม่มีวันสิ้นสุด

ลิลิ

สารบัญ

Part 1

หลงรัก

หน้า 2

Part 2

พรากจาก

หน้า 38

Part 3

หล่นสลาย

หน้า 78

Part 4

เยี้ยวยา

หน้า 118

Part 5

กลับคืน

หน้า 162

เกี่ยวกับผู้เขียน

หน้า 206

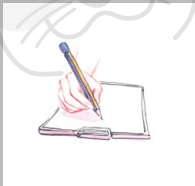
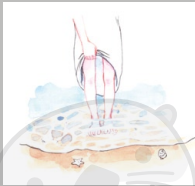
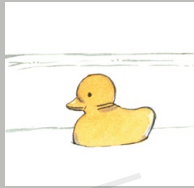
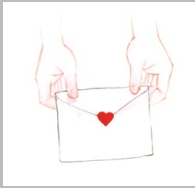
เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ

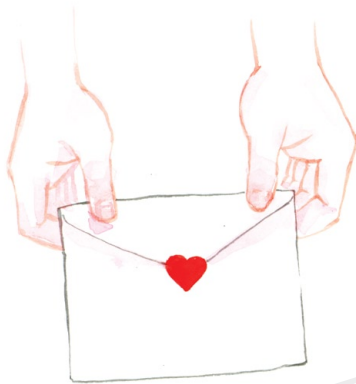
หน้า 208

ขอขอบคุณ

หน้า 209

PART

1

หลงรัก

เคยคิดเล่นๆ ว่า ถ้าโลกนี้มีค่าใช้จ่ายสำหรับความรักเป็นเวลา
มนุษย์จะเป็นยังไงนะ

แบบนั้นโลกจะมีคนอยู่สองประเภทหรือเปล่า

หนึ่ง คนที่ยอมโดดเดี่ยว เพื่อจะใช้ชีวิตอยู่นานๆ

หาความสัมพันธ์ชั่วคราวและมีความสุขกับอะไรก็ได้
ที่ไม่ต้องจ่ายความรู้สึกมากนัก

สอง คนที่ยอมมีชีวิตแสนสั้น

แต่ได้ครอบครองความรักที่แม้ตายไปก็ไม่เสียตาย

หากครั้งแรกจบลงด้วยความไม่สมหวังก็ยังจะหารักถัดไปและถัดไป

แต่ก็อาจจะมีคนประเภทที่สาม ที่คงลองใช้ชีวิตทั้งสองแบบ

บางที่เขาอาจเคยยอมมอบชีวิตให้ใคร

แต่มันดันจบลงที่การกลายเป็นคนไม่ยอมามีหัวใจแล้วก็ได้

ส่วนคนอย่างฉันก็คงไม่ได้มีเวลา

ให้ชื่นชมโลกใบนี้นานเท่าไรหรอก

เพราะฉันมันเป็นคนประเภทที่สอง

ต่อให้เจียนตายมายังไง

ก็คงจะยังรักให้เจียนตายอยู่ร่ำไปนั่นแหละ

— คนสองประเภท —

การตกหลุมรัก คือการย้ายตัวเองจากบาดแผลเก่า
ไปสู่บางสิ่งที่เราไม่อาจรู้ว่านี่จะเป็นบาดแผลใหม่
หรือเป็นน้ำผึ้งหวานกลางป่าที่ไม่ต้องตามหาอะไรมาแทนที่
– หยดน้ำผึ้ง –

เขาบอกว่าเรารู้จักคนคนหนึ่งได้ผ่านเพลงที่ฟัง
หนังสือที่อ่าน และหนังที่ดู
ฉันเลยส่งลิสต์ล่าสุดของทั้งหมดนั้นให้เขาดู
เขาหายไปสักพัก แล้วกลับมาพร้อมคำถาม
“คุณอยากทำทั้งหมดนี้ใหม่อีกครั้งกับผมไหม”
“บ้าไปแล้ว!!” ฉันตะโกนอยู่ในใจ แล้วตอบกลับไปว่า
“ด้วยความยินดี :)”
– ตอบรัก –

บางความสัมพันธ์ก็จบลงโดยที่ยังไม่ได้เริ่มต้น
รักครั้งแรกกับรักข้างเดียวมักจัดอยู่ในหมวดหมู่นี้

— ไม้ฉบับหนึ่ง —

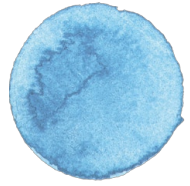
พืชมีพิษกับความรักก็คล้ายกัน
ใช้ทำร้ายและฆ่าเราตายก็ได้
แต่ถ้าใช้ในปริมาณที่พอดี ก็เป็นยารักษาได้เหมือนกัน

— ยารักษา —

คุณคือสิ่งแปลกปลอมที่แทรกเข้ามาในหัวใจ
เป็นความเสี่ยงที่ไม่แน่ใจว่าจะได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าหรือไม่
แต่ชีวิตคือการทดลอง ฉันจึงกลายเป็นหนู
ที่ยินยอมจะติดเชือรักแล้ววิ่งวนอยู่ในกรงขัง

— หนูทดลอง —

คุณคือคนที่แตกต่าง
เป็นเหมือนคนที่สมบูรณ์แบบในทุกด้าน
หรือต่อให้มีข้อบกพร่องสักสิบ ๆ ข้อ
ฉันก็ยังมองว่าคุณโดดเด่นและเก่งกาจกว่าทุกคน

— มองข้าม —

ทดลองอ่าน

ฉัน (ยัง) รักคุณ ในขณะที่ใครบางคนเลิกมีน้ำตา
แล้วหันไปตกหลุมรักใครคนใหม่

— ไปต่อ —

ความรักของฉันไม่ยิ่งใหญ่อะไรเลยคุณ
ฉันเป็นแค่หญิงสาวแสนธรรมดาคนหนึ่ง
ทำงานเป็นมนุษย์ออฟฟิศที่ทำงานเก้าโมงเช้า เลิกหกโมงเย็น
มีความสุขกับการนอนดูซีรีส์
แล้วร้องไห้ร้องให้ไปกับความเศร้าตามเรื่องราว
หรือหัวเราะสุดเสียงไปกับรายการตลกตลก ๆ
เวลาเครียดมาก ๆ ก็แค่หาของอร่อย ๆ กิน
สนุกกับการช้อปปิ้งเสื้อผ้า
เสาร์อาทิตย์ถ้าไม่หมกตัวอยู่ห้องก็ออกไปเดินเล่น
และรอคอยใครสักคนมาใช้เวลาแบบนั้นด้วยกัน
ยิ้มด้วยกัน เป็นแรงใจให้กัน
มีไหล่ให้ซบ และมีอ้อมกอดให้ฉันเข้าไปซุกตัวได้
ฉันง่ายดายแบบนั้นแหละ และถึงมันจะไม่ยิ่งใหญ่อะไรเลย
นั่นก็คือทั้งหมดที่ฉันมี
— ทั้งหมดที่มี —

ขณะที่เราเชื่อเชืญความรักเข้ามา
ความร้ายราก็ตามเข้ามาด้วยเป็นส่วนหนึ่ง
— น้อมรับ —

บางคนก็ไม่รู้จริงๆ ว่าควรรักตัวเองยังไง
เพราะตั้งแต่เด็ก เราถูกสอนให้รักแต่คนอื่น
ให้รักครอบครัว รักเพื่อน รักคนรอบข้าง
แต่ไม่มีใครเคยบอกให้เรารักตัวเอง
พอเติบโตใหญ่ เราก็พร้อมจะมอบความรักให้คนคนหนึ่ง
จนจนถูกคนคนนั้นทิ้งไป
เราก็จะไล่ตามไปมอบความรักให้ใครอีกคนที่ไม่ใช่ตัวเอง
— (ไม่) รักตัวเอง —

“ขอบคุณที่อยู่ตรงนี้นะ”

เรามักพูดแบบนี้ และขอบคุณที่มีโอกาสได้พูดมันอยู่จำไป

— รายละเอียด —

การมีความสัมพันธ์บนเงื่อนไขเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไป
และการที่มีใครสักคนละเมิดกฎก็เป็นเรื่องที่พบเห็นได้ชัดเจน
แม้อยู่บนความเสี่ยงที่จะตกม้าตาย
ฉันก็ยังเลือกสิ่งนั้นโดยที่ไม่เคยคิดให้มากเลยสักครั้ง

— นักเสี่ยงโชค —

บางสิ่งในชีวิตมีความหมายก็ต่อเมื่อมีคนให้แบ่งปัน
กระทั่งคุณก็ขึ้นสุดท้ายในกล่อง
ก็ยังถูกจดจำในแบบที่ต่างออกไป
– ให้เธอ –

รักเพียงน้อยนิดที่หยดลงมหาสมุทร
สามารถเปลี่ยนคราบน้ำตาให้เป็นผีเสื้อนับพันที่บินอยู่ในท้อง
– ผีเสื้อ –

เวลาแค่ไม่กี่นาทีก็ทำให้เราุ่นวายใจเมื่อคนคนนั้นหายไป
แล้วจะให้สันนิษฐานเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร
นอกจากคุณกำลังขยับมาเป็นคนที่สำคัญ
– กระวนกระวาย –

คุณไม่ชอบถูกถ่ายรูป คุณบอกแบบนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกัน
ฉันเองก็ไม่ชอบถูกถ่ายรูปเหมือนกัน
เวลาเห็นตัวเองอยู่ในนั้นแล้วประดักประเดิด
น้อยครั้งมากที่จะเห็นตัวเองหันเข้าหากล้อง
หรือยืนอย่างตั้งใจให้ถูกถ่าย
แต่ตั้งแต่ได้เห็นตัวเองในรูปถ่ายของคุณ
มีทั้งรูปที่เห็นเสื้อยหน้า รูปเต็มตัว
รูปหันหลัง รูปหน้าตาตลกๆ
ฉันรู้ได้ทันทีว่าผู้หญิงคนนี้กำลังมีความรัก
และเธอในรูปถ่ายก็อยากจะหันมาส่งยิ้มให้คนข้างๆ ตลอดไป
ไม่ว่ากล้องจะอยู่ตรงนั้นหรือไม่
ฉันว่าฉันเป็นแบบนี้

— ชัตเตอร์ —

- : บทสนทนาของเราจะจบลงตรงไหน
: วันที่เธอตัวเล็กลงกว่านี้ ผิวเริ่มไม่เนียนนุ่มเหมือนเก่า
เส้นผมเป็นสีดอกเลา แต่ยังย้อมแล้วไม่ต่างจากวันนี้
: วันที่แก่ชราสินะ
: วันที่เราแก่ชราไปด้วยกัน

— อนาคต —

ตอนที่ยังมีเวลา ก็อยากใช้ทุกวินาทีให้คุ้มค่า
ถึงได้หาเรื่องไปหาอยู่บ่อย ๆ
บางทีก็อยากทำอาหารอร่อย ๆ ไปให้
อยากซื้อหนังสือใหม่ไปฝาก อยากเลือกซีรีส์ไปนอนดูด้วยกัน
ฉันใช้ชีวิตได้ไม่ดีนักหรอกที่ผ่านมา
กลัวทุกอย่างจนพาลให้ล้มเหลวอยู่บ่อยครั้ง
คราวนี้ฉันเลยไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นอีก
ก็เชื่อว่าโลกจะเหวี่ยงให้เรามาเจอกัน
แล้วจะไม่เหวี่ยงให้หายไปซะหน่อย
ดังนั้นตราบไตที่เธอยังเปิดประตูต้อนรับ
ฉันก็จะพุ่งไปหาโดยไม่ลังเลเลยสักนิด

— หาเรื่อง —

นิสัยที่ชอบผัดวันประกันพรุ่งของฉัน
ไม่ได้เป็นแค่กับเรื่องงานที่ต้องสะสมเท่านั้น
ไม่ว่าจะกับเรื่องไหนๆ ก็ชอบบอจนวินาทีสุดท้าย
จนแล้วจนรอดถึงไม่เคยถามว่า
ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เราคบกันหรือเปล่า
มีความสุขจนเผลอคิดไปว่าจะเป็นแบบนี้ไปเรื่อย ๆ
แล้วพอไม่ถามก็เลยไม่มีความชัดเจน
เขาคงคิดว่าฉันเป็นคนยังงี้ก็ได้ ซึ่งก็ไม่ผิดหรอก
แต่การที่เขาทิ้งไปโดยคิดว่าคนอย่างฉันคงจะไม่เสียใจ
นั่นถือเป็นการเหยียบย่ำความรู้สึก
ซึ่งแม้แต่ฉันเองยังรู้สึกเสียดายที่เคยไปชอบคนอย่างเขา
ตอนนั้นฉันคิดว่าจะเลิกนิสัยแบบนี้ให้ได้สักที
จะได้ไม่โดนคนมาทำตัวใจร้ายใส่อีก
แต่ไม่ทันไรก็เจอคนใหม่
ทำให้ความสัมพันธ์วนเข้าไปในรูปเดิม
อีกอักอยู่บนานจนเขาเอ่ยปากถาม
“นี่เราคบกันแล้วใช่ไหม”
ฉันพยักหน้าหงิก ๆ จนหัวแทบหลุดจากบ่า
เขาขำทั้งน้ำตาแล้วบอกว่าจะทำตัวน่ารักขนาดนั้นทำไม
ฉันก็เลยไม่ได้เลิกนิสัยชอบผัดวันประกันพรุ่งซะที

— ผัดวัน —

เรามีโลกได้มากกว่าหนึ่งใบตอนที่อยู่ด้วยกัน

โลกที่ท้องฟ้าเป็นสีชมพู

โลกที่ผืนน้ำใสจนเห็นหมู่ปลา

โลกที่ลมฝนจะไม่เห็บหนาว

โลกที่ลมหนาวจะไม่ทำร้าย

โลกที่เราจะเป็นทั้งตะวันและพระจันทร์คู่กันตลอดไป

– โลกของเรา –

ไม่เคยมีแผนสำหรับวันอาทิตย์ไหน ๆ

บางที่เราก็นอนจนบ่าย กลิ้งไปกลิ้งมาทั้งที่เหนอะหนะ

หรือบางที่ฉันก็สะดุ้งตื่นมาตอนเช้ามืด

เขย่าตัวคุณสองสามที กระซิบข้างหูว่าไปที่ไหนไกล ๆ กันเถอะ

ความสุขไม่อยู่บนแผนที่ ความเศร้าไม่อยู่บนเข็มทิศ

เราแค่อยากทำอะไรตามใจ

ทำหลาย ๆ สิ่งด้วยกันจนกว่าจะเลิกรา

– ไร้แบบแผน –

ความรักคือการมอบทุกอย่างที่คุณไม่เคยแม้แต่จะได้รับ
หรือไม่รู้เลยสักกิดว่านั่นเป็นสิ่งที่คุณสามารถทำได้

— แพลชั่น —

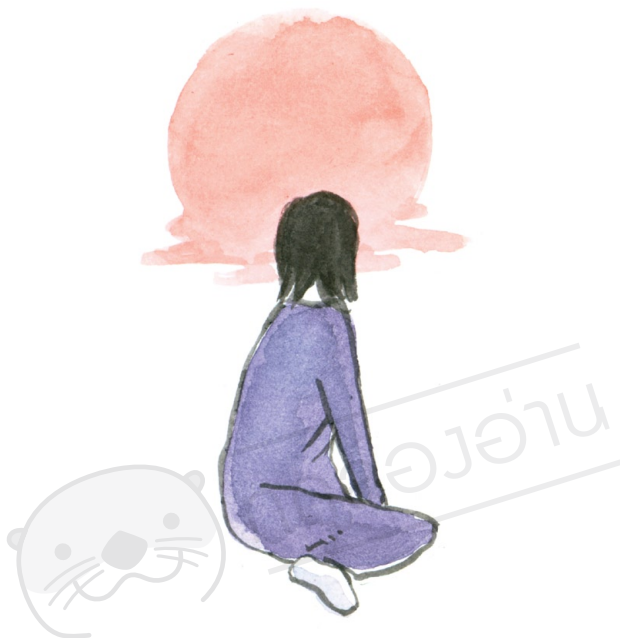
ไม่มีสิ่งใดเรียกว่าปาฏิหาริย์
การพบกันของเราก็ไม่ใช่
เป็นฉันท่างหากที่ตั้งใจ
และสิ่งตอบแทนคือรักเรา

— เพาะรัก —

คิดว่าการตามหาตัวตนอีกครั้งหนึ่งเป็นแค่เรื่องเล่าโรแมนติก
ที่ผ่านมาฉันคิดว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ น่าจะเป็นทั้งหมดแล้ว
ฉันคงไม่อ่อนโยนไปมากกว่านี้
ไม่ได้อยากใช้เวลาในวันหยุดไปกับใคร
แค่ก่อนนอนหวัะเราให้กับซีรีส์
หรือยืมหวานตอนสายเมื่อกินช็อกโกแลต
ชีวิตก็น่าพอใจที่สุด
ถึงก่อนหน้านี้จะเคยคบใครมาบ้างก็ยังไม่สงบนขนาดนี้
จนเมื่อเป็นเธอ ฉันกลับพบตัวตนอีกครั้งหนึ่งในเธอ
และเธอพบตัวตนอีกครั้งหนึ่งในฉัน
ราวกับชิ้นส่วนที่หายไปเดินทางกลับมาเจอกัน
ราวกับเราเป็นหนึ่งเดียวของนิรันดร์

— หนึ่งนิรันดร์ —

คุณบอกความรักคือพระอาทิตย์
ฉันบอกไม่จริง ความรักคือคุณ

—Absolute—

ความโดดเดี่ยวเกิดขึ้นได้ทุกโมงยาม
แม้ขณะที่เรารัก ความโดดเดี่ยวยังนั่งเฝ้ามองเราอยู่ห่างๆ
ความโดดเดี่ยวของเราจ้องมองกันและกัน
และฉันเห็นมันเป็นรัก สะท้อนออกมาจากดวงตาคุณ
— เฝ้ามอง —

อาจเป็นฉันที่รักคุณก่อน ในทันทีที่ตาคุณเป็นเส้นย่นจันทร
เผยลักยิ้มที่ลึกลงใจฉันไป
แล้วเมื่อวินาทีนั้นผ่านไป
ฉันก็ไม่อยากจากคุณไปไหนอีกแล้ว ไม่มีทาง
— ลักยิ้ม —

แสงแดดจะงดงาม ดอกไม้จะงดงาม ท้องฟ้าจะงดงาม
ยามเมื่อเราสบตาด้วยความรัก
แล้วเมื่อคุณนั้นคว้ามือฉันไปจับไว้
— งดงาม —

เวลาอวยพรวันเกิดใครสักคน
เรามักขอให้เขามีความสุขและเจอความรักดีๆ
แล้วที่เธอเจอกับฉันตอนนี้ มันดีไหมนะ
“ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากไปเจอใครอีกเลยละ”
“นั่นมันคำขอแต่งงานรีเปล่า!”
“เรียกว่าเป็นความปรารถนาแทนละกัน”
“จะอยู่ให้สมกับคำอวยพรนะ”
- ทุกปี -

เราจะลืมทุกสิ่งที่เคยเป็น เราจะทิ้งทุกอย่างไว้ข้างหลัง
ฉันจะจับมือคุณ สอดประสานนิ้วทั้งห้า แล้วออกวิ่ง
เส้นทางนั้นจะทอดยาวไปถึงพระจันทร์
สองเราจะหนีไปและไม่กลับมาคืน
แค่มีฉันกับคุณ แค่นั้นทุกที่ก็คือบ้าน
- คุณคือบ้าน -

ถ้าหากทุกช่วงเวลาคือของขวัญ
ฉันร้องขอแค่ช่วงเวลาที่มิคุณได้ไหมนะ
-ข้อความตอบกลับ-